

СВЕТОСЛАВ МИНКОВ

ПРОИЗШЕСТВИЕ В КАНЗАС

chitanka.info

Американските вестници съобщават, че над САЩ били забелязани хвърчащи дискове от неизвестен произход.

Беше прекрасна слънчева утрин. Часовникът на Калифорнийската обсерватория показваше десет часа и шест минути, когато върху пъпа на Америка се изтърси изневиделица един грамаден дисковиден апарат, напомняш захлупен сахан с огромни размери. Апаратът падна в щата Канзас, на няколко километра от град Топека, и заора с единия си край в една нива. Всичко туй се случи мълниеносно, неочаквано и предизвика напълно оправдано смущение сред околните фермери.

Отначало никой не смееше да се приближи до странния предмет, понеже го сметнаха за някакъв нов смъртоносен снаряд, който можеше да избухне всеки миг. Но после неколцина смелчаци се престашиха и след тях веднага се насъбра наоколо многобройна тълпа от любопитни.

Новината се пръсна надлъж и нашир. Запращяха мотоциклети, заприиждаха от всички страни автомобили, тревожно завиха сирените на пожарникарски коли. А към три часа следобед високо в безоблачното небе се появи пътнически самолет, който блестеше на слънцето като гигантска сребърна риба. Той кацна наблизко до местопроизшествието и от утробата му изскочиха две дузини знаменитости: представители на Федералното бюро, сенатори, учени, журналисти и дори един доверен човек на Уолстрийт. Тълпата се отдръпна благоговейно встрани и стори път на знатните гости, които пристъпиха незабавно към изследването на чудноватия диск.

Саханоподобният апарат беше направен от някакъв ослепително бял и непознат досега метал. Той имаше осемметров диаметър и двуметрова височина, която постепенно намаляваше към периферията и образуваше почти остър ръб. Върху херметически затворената му повърхност се виждаха всевъзможни тръбовидни части и други неразгадаеми приспособления. С една дума, апаратът беше истинско чудо на техниката, за което свидетелствуваше всеобщото смайване.

След дълго разглеждане и предпазливо опипване на тайнствения диск най-сетне едно случайно докосване до някакво нищожно лостче предизвика разплитането на загадката. Заслугата за тоя неволен, но забележителен жест се падна на професор Фиделио Джемпър от

Колумбийския университет. Без да иска, професор Джемпър натисна лостчето и в същия миг дискът се разтърси от някаква вътрешна сила, цепна се точно по средата на ръба и горната му половина започна бавно да се издига като капак.

Пред очите на изумените зрители се откри интересна гледка. Вътрешността на грамадния сахан представляваше крайно сложна апаратура, сглобена от безброй цилиндрични, конусообразни и кълбовидни уреди. Но не тоя сложен механизъм беше най-интересното. В дъното на диска се открояваше празно пространство и там именно се намираше това, което привлече вниманието на всички. В тая празнина седяха неподвижно пет човекоподобни същества от неизвестен произход, чийто ръст едва ли надминаваше осемдесет сантиметра. Петте човечета имаха неестествено големи глави със зелени лица и притежаваха по четири крака и по шест ръце, така че приличаха донякъде на многоръките идоли от будистките храмове. Те бяха облечени в станиолни дрехи и върху гърдите на всяко от тях пламтеше с огнен блясък образът на някакво животно, близко до носорога. Както се узна по-късно, тия носорози бяха ордени от най-висока степен.

Верни на служебния си дълг, представителите на Федералното бюро влязоха веднага в ролите си и поискаха да установят самоличността на човекоподобните същества, които очевидно не бяха туземни жители и имаха твърде подозрителен вид. Ала въпреки неколкократните покани да представят документите си, зеленоликите лилипути, за съжаление, продължаваха да седят все така неподвижно и да проявяват оскърбително пренебрежение към американските власти. Тогава церемониалността бе нарушена и представителите на Федералното бюро просто нахлуха в диска, за да арестуват непокорните чужденци. Но каква беше тяхната изненада, когато те разбраха, че имат работа не с живи същества, а с вцепенени вече покойници! Повиканият лекар също установи смъртта на петте човечета и състави необходимия протокол. После загадъчният диск бе дигнат заедно с мъртвия си екипаж и бе препратен за по-нататъшно изследване във Вашингтон.

Трудно е да се опише оная страшна възбуда, която обхвана цяла Америка при новината за необикновената находка. От Луизиана до Минесота и от Ню Джърси до Калифорния премина сякаш тайфун. До

тоя ден щатът Канзас беше известен само като централен щат на Америка, който има фабрика за черковни органи, няколко масонски ложи, много благотворителни дружества на стари дами и прекомерно развито чувство за расово превъзходство. Но след като в неговата територия падна чудният диск, Канзас затъмни всички останали щати. Тук непрекъснато се тълпяха хиляди хора, за да видят със собствените си очи мястото, където беше паднал дискът, а едно акционерно дружество вече експлоатираше изровената дупка и я показваше на любопитните срещу входен билет от дваисет цента. Изобщо вълнението в Америка нарастваше всеки час и в тая благоприятна за подвизи атмосфера чикагските гангстери извършиха десетина сполучливи нападения върху твърде доходни обекти, а в щата Джорджия беше обесена също тъй сполучливо нова партия негри.

Причината за това изострено състояние на нервите се дължеше преди всичко на вестниците и на радиостанциите, които крещяха с необуздана истерия и предупреждаваха, че Съветският съюз е обявил война на Америка. Падналият диск в щата Канзас не бил нищо друго освен особен вид реактивен самолет, който пренесъл първите съветски диверсанти на американска земя. В подкрепа на това твърдение бившият американски посланик в Москва сър Сидней Макабдайл, специалист по руските въпроси, напечата свои спомени от дипломатическата си служба. Той обясни, че намерените в диска хора всъщност принадлежат към някакво сибирско племе и че лично той имал неведнъж случая да разговаря и дори да пие водка с тях.

Настръхнаха генералите, ухилиха се бизнесмените, самодоволно започнаха да потриват ръце уолстрийтовци. Сега вече нямаше какво да се чака — Америка трябваше да отговори веднага на нападението с контранападение от грандиозен мащаб. Но тъкмо когато задокеанските стратегии се готвеха да хвърлят всички налични атомни, водородни, бактериологични и космични бомби, за да линчуват човечеството по отдавна начертания план, една неочаквана новина спря похода на войнолюбците. Тоя път вестниците и радиостанциите разгласиха, че дисковидният апарат бил паднал от Марс и че петте човекоподобни същества въпреки твърдението на сър Сидней Макабдайл, не били сибиряни, а марсиани. Това се установило от току-що открития в апарата документ, който след дешифрирането му се оказал лично

послание от владетеля на Марсианската обединена империя до президента Хари Труман.

И тъй, в центъра на новото съобщение, разтръбено от вестниците и радиостанциите, стоеше пак Съветският съюз и опасността от него. Но нека предадем самото послание на марсианския владетел, което хвърля обилна светлина върху цялата тая необикновена история. Ето какво гласеше то:

До НЕГОВО Високо Превъзходителство
ХАРИ ТРУМАН
ПРЕЗИДЕНТ НА САЩ
Белия дом — ПЛАНЕТА ЗЕМЯ

Ваше Високо Превъзходителство,

Ние, жителите на Марсианската обединена империя, отдавна следим с особено внимание и вълнение живота на уважаемата ви планета. С помощта на нашите крайно усъвършенствувани радарни, телевизионни и акустични апарати ние сме всекидневни свидетели на събитията в съседната и приятелска нам Земя. Позволяваме си да заявим, че съгласно законите на всемирната гравитация и взаимодействие подобни събития са обикновени явления и у нас. Тържеството на монополистичния капитал, стремежът към жизнено пространство, грижите за чистотата на расата, великите идеи на космополитизма — всичко туй е отразено през пространството и в нашата действителност. Но това не ще рече, че тук всичко върви гладко и че не съществуват никакви социални противоречия. С прискърбие трябва да признаем, че и у нас, както и у вас, кипи ожесточена класова борба и че от ден на ден стачните движения и безработицата вземат все по-широки размери. От друга страна, народите в нашите колонии и доминиони също надигат глави за освобождение и национална независимост и ние вече се затрудняваме да ги държим под върховното си покровителство. Неотдавна от снагата на обединената ни империя се откъсна след

дългогодишни размирици най-голямата ни колония Циу (нещо като вашия Китай) с осемстотинмилионно население. Тя се самопровъзгласи за независима народна република и по тоя начин нанесе чувствителен удар върху нашето благоденствие и могъщество. Сега ние се намираме почти в същото тежко положение, в което е изпаднала и бедната ни земна сестра Британия. И за всичко това, представете си, е виновен само Съветският съюз, чиято зловредна пропаганда е проникнала в най-затънтените кътчета на империята ни. Въпреки суровите ни закони, които преследват всяка комунистическа проява, опасното болшевишко учение продължава да трови и да разлага съзнанието на нашите поданици. То им внушава нелепата идея, че светът можел да съществува без монополи и тръстове, въодушевява ги за борба срещу експлоататорите и потисниците и изобщо набива в главите им най-еретични мисли. Ами ако се случи най-лошото и върху цялата ни нещастна планета бъде установен социалистически строй с народна демокрация? Помолете от наше име Негово Светейшество Папа Пий XII да ни помене в молитвите си и да произнесе анатема против марсианските комунисти! (Тук прилагаме чек на стойност десет милиона марсиански лири за богоугодните нужди на Ватикана.)

Прочее, какво ни остава, за да избегнем катастрофата? Едва ли е нужно да подчертаваме, че едничкият изход е войната, която ще ни позволи да унищожим цялото население на нашата планета и да продължим великото си дело на завоеватели и господари. Но и тук, както и на Земята, народите се борят с всички средства за мир и ние сме лишени от възможността да се радваме на тяхното унищожение. Ето защо, като ви излагаме трагичното си положение, ние се обръщаме към Ваше Високо Превъзходителство, който сте безспорният и най-достоеен наследник на о бозе почившия фюрер Адолф Хитлер — с твърдата вяра, че ще ни окажете ценната си атомна помощ в борбата срещу нашия общ враг — комунизма. Съчувствайки на благородните ви усилия да

пролеете кръвта на милиони земни хора и да затвърдите завинаги традиционния финансов, обществен и политически ред в нашите две приятелски планети, ние се осмеляваме да ви предложим, Ваше Високо Превъзходителство, пълната си готовност за сътрудничество чрез подписването на един взаимен договор по подобие на Североатлантическия пакт. За тая цел ние ще ви отстъпим необходимите стратегически бази, като същевременно ви изразяваме желанието си да бъдем включени в плана Маршал и да поставим нашата марсианска лира в смирено подчинение на долара. Допълнителни подробности ще бъдат поднесени на войнолюбивото ви внимание от нашата официална делегация, която ще излети в ракетен диск от най-новия ни катапулт и ще слезе в Съединените щати. Нека се надяваме, че тоя пръв досег със Земята ще сложи началото на редовни и трайни връзки между нашите две приятелски планети.

Като ви умоляваме да направите настоящото ни изложение достойствие на Негово Сияйно Превъзходителство сър Уинстън Чърчил и на останалите земни войнолюбци, позволяваме си, Ваше Високо Превъзходителство, да ви поднесем израза на нашата най-дълбока почит.

ЛОА-ЛОА
Император на Марсиания

Горното послание беше връчено на сър Хари Труман от известния американски езиковед и доктор по зигзагообразните писмена професор Руни Брѐмбърфилд, под чието лично ръководство бе извършено дешифрирането на сложните марсиански знаци. След прочитането на посланието уважаемият президент се почувствува тъй развълнуван, че дълго не можа да дойде на себе си. Той беше вече държавник от междупланетен мащаб, към когото се обръщаха за помощ чак от необятните пространства на космоса. Някогашният мисурийски продавач на вратовръзки днес стоеше, тъй да се каже, в

центъра на вселената като всеослепяващо слънце, а до такава слава не беше стигал още никой смъртен човек. Като се съвзе от първите пристъпи на обхваналото го вълнение, негово високо превъзходителство извика цялата си свита от фотографи и им заповяда да го снемат в нови пози за илюстрираните списания.

Кой можеше да допусне, че отдавна мечтаното общуване с далечните светове на другите планети най-сетне ще бъде осъществено, и то в един момент, когато Америка се нуждаеше най-много от съюзници и от бази за предстоящото линчуване на човечеството? Зад гърба на Съединените щати стоеше вече не Люксембург, не Монако, а великата Марсианска империя! Посланието на император Лоа-Лоа не само разпали самочувствието на сър Хари Труман, но даде и нов тласък на грабителското въображение на уолстрийтовци, пред които се разкриваха блестящи възможности за един гигантски бизнес.

В разгара на тая американо-марсианска идилия Конгресът гласува неограничени кредити за помощ на Марсиания, която трябваше да бъде включена незабавно в Маршаловия план. Само за няколко седмици бяха приготвени за износ в съюзната планета огромни количества найлънови чорапи, милиони бутилки кока-кола, цели планини от консервирано конско месо, самобръсначни ножчета, прах против молци, гумена дъвка и други подобни ценни стоки, от които жителите на далечната империя имаха крещяща нужда. Оставаше само да се подпишат надлежните договори и да се уредят редовни транспортни връзки с Марсиания.

От благодарност за щедротост дарение папа Пий XII измоли в тържествен молебен до всевишния всестранна закрила на император Лоа-Лоа, като същевременно анатемоса с гневна була марсианските комунисти. Той пусна в обращение дори нови божествени чудеса, от които най-интересно беше явяването на дева Мария в образа на трамвайна кондукторка, раздаваща на пътниците вместо билети позиви с марсиански знаци.

Междувременно американските вестници и радиостанции започнаха още по-бясна кампания срещу Съветския съюз, който обвиняваха направо, че нападнал Марс. Специални издания на „Ню Йорк Таймс“ и на „Чикаго Трибюн“ описваха с най-големи подробности жестокостите на съветската армия към марсианското

население и призоваваха американския народ да вземе незабавно участие във всемирния поход против болшевизма.

Сега или никога! Такъв беше канибалският лозунг на сър Хари Труман и на неговите сподвижници. Ето, на атомната арена се явяваше съвсем неочаквано император Лоа-Лоа — едничкият им най-сигурен съюзник. Трябваше ли те да проиграт последната възможност и да не обявят войната? Не, всякаво по-нататъшно колебание заплашваше тяхното съществуване, монополите им, вилите им в Миями Бич, ленивото безгрижие на поколенията им. Трябваше да се бърза и да се започнат час по-скоро преговори с делегатите на император Лоа-Лоа.

Но... членовете на марсианската императорска делегация бяха мъртви и това беше най-голямото нещастие, защото с мъртвци не можеха да се водят никакви преговори. Дали марсианите бяха починали от сътресение на мозъка, или пък нашата земна атмосфера не беше пригодена за техния нежен организъм — това поне засега остава неизяснено. Знае се само, че всички опити за съживяването на високопоставените делегати се оказаха безплодни.

Разбира се, американските военни и финансови кръгове не се отчайват и вярват, че в най-близко бъдеще някъде в Щатите ще падне нов диск — тоя път вече с живи пратеници на император Лоа-Лоа. В своето нетърпение и крайно възбудено състояние мнозина генерали, банкери и сенатори продължават да виждат и досега хвърчащи дискове, тепсии, тенджери и дори корита. Тия кошмарни видения действуват така зле на нервите им, че някои от тях губят всяко самообладание и се хвърлят от покривите на най-високите небостъргачи, следвайки примера на незабравимия министър на войната сър Джеймс Форестал.

На края, за да завършим нашата история, ще отбележим любопитния факт, че петимата мъртви марсиани не бяха нито погребани, нито изгорени в крематориум. След аутопсирането им те бяха натъпкани със слама и сред нестихващи овации бяха приети с традиционното мнозинство за представители на Марсиания в Организацията на обединените нации. Така, макар и покойници, те все пак играеха ролята на живи хора редом с представителите на Австралия, на Южноафриканския съюз и на Танганайка. И понеже им прикачиха особени механизми, марсианите имаха възможност да гласуват всяко американско предложение. А това не беше без значение,

още повече, като се вземе предвид, че всеки марсианин дигаше не по една, а по шест ръце, с колкото го беше надарила щедрата природа на неговата далечна родина.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.